



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **I. T.**
bytem X
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-184801-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-184801-4/SO-2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-32847-14/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny na území, neboť žalobce neprokázal, že příjem po sloučení rodiny odpovídá výši stanovené zákonem o pobytu cizinců, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zrekapitulovala průběh řízení před správním orgánem I. stupně, obsah prvostupňového rozhodnutí, průběh odvolacího řízení a odvolací námitky žalobce a ztotožnila se s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobce doklady, které v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny na území předložil, neprokázal, že příjem rodiny po sloučení bude dosahovat nejméně částky vyžadované zákonem o pobytu cizinců.
3. Žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou, která má na území České republiky povolení trvalý pobyt. Rodina žalobce po sloučení by tak byla tvořena dvěma členy. Žalobce byl proto povinen v řízení prokázat, že po sloučení rodiny nebude jeho příjem a příjem jeho manželky nižší než součet částek životních minim žalobce a jeho manželky a nejvyšší částky nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení. Výše součtu těchto částek v žalobcově případě činila 17 414 Kč. Žalobce v průběhu řízení předložil správnímu orgánu I. stupně mzdové výměry manželky a potvrzení o jejím čistém příjmu, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení a vyúčtování záloh žalobce na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a daňové přiznání k dani z příjmu žalobce za rok 2018. Z předložených dokladů o příjmech manželky správní orgán I. stupně zjistil, že čistý měsíční příjem manželky žalobce stanovené částky nedosahuje. K dalším dokladům, které v průběhu řízení žalobce předložil a které měly doložit jeho čistý měsíční příjem správní orgán I. stupně nepřihlédl, neboť dospěl k závěru, že je nelze považovat za doklady věrohodně prokazující žalobcův příjem. Za takový doklad by bylo možno považovat například platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2018 včetně vyúčtování záloh na pojistné na důchodové zabezpečení za rok 2018, neboť teprve po provedeném vyměřovacím řízení lze zjistit, jaký základ daně, jaká byla žalobci vyměřena daň a jaký byl jeho skutečný roční a měsíční příjem. Platební výměr ani jiný věrohodný doklad, z něhož by správní orgán I. stupně mohl zjistit žalobcův čistý měsíční příjem, však žalobce správnímu orgánu I. stupně v průběhu řízení nepředložil. Správní orgán I. stupně tak vycházel při posuzování čistého příjmu rodiny žalobce pouze ze zjištěné výše čistého měsíčního příjmu manželky. Jelikož příjem manželky nedosahoval stanovené částky, žalobce přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, kterou je minimální výše úhrnného měsíčního příjmu. Z tohoto důvodu nebylo možno žádosti žalobce vyhovět a platnost povolení k dlouhodobému pobytu uděleného žalobci prodloužit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4. Žalovaná dále uvedla, že s ohledem na zásadu koncentrace řízení nepřihlížela k dokladům předloženým žalobcem v průběhu odvolacího řízení (další potvrzení o výši příjmu manželky, platebním výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2018 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018). Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bude mít dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Tento dopad však nelze považovat za nepřiměřený, neboť v jeho důsledku nebude žalobci znemožněno pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového institutu. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, jelikož v žalobcově případě byl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem sloučení rodiny.

III. Žaloba

5. Žalobce v úvodu podané žaloby stručně shrnul průběh a výsledek řízení před správním orgánem I. stupně a před žalovanou a uplatnil vůči napadenému rozhodnutí následující námitky.
6. Žalobce se domnívá, že napadeným rozhodnutím byl porušen § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Doklady, které žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil, byly způsobilé prokázat výši měsíčního příjmu žalobce.
8. Z konstatování správního orgánu I. stupně, že počínaje dnem 1. 1. 2011 správce daně sděluje výsledek vyměřovacího řízení ve formě platebního výměru a v případě žalobce je tak za doklad o výši příjmu nutno považovat platební výměr na daň z příjmu fyzických osob, nelze dovodit, že žalobce přestal splňovat podmínku požadované výše příjmu podle zákona o pobytu cizinců.
9. Nelze nesouhlasit se závěry žalované ohledně dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, z nichž vyplývá, že zásadní vliv na tyto atributy by mohl mít pouze dlouhodobý zákaz pobytu žalobce na území. Názor žalované, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nemůže z povahy věci zasáhnout do žalobcova rodinného a soukromého života nebo do jiných jeho oprávněných zájmů, je proto třeba obecně odmítnout.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě pouze stručně konstatovala, že skutkový stav i průběh správního řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, a proto považuje za nadbytečné je ve vyjádření znovu rozvádět, že námitky, které v žalobě žalobce uplatnil, jsou shodné s námitkami, které již uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž byly žalovanou vypořádány, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
11. Žalobce ani žalovaná se již ve věci dále nevyjádřili.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
13. Žalobce dne 6. 11. 2018 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž jako účel pobytu na území uvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„sloučení rodiny“. Žádost byla zaevidována pod č. j. OAM-32847/DP-2018. Přílohou podané žádosti byly mimo jiné potvrzení zaměstnavatele o čistém měsíčním příjmu manželky žalobce za měsíce srpen až říjen 2018, výpis ze živnostenského rejstříku, dle něhož ode dne 25. 4. 2018 vzniklo žalobci živnostenské oprávnění pro předmět podnikání Silniční motorová doprava - osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, přehled předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění ke dni 5. 11. 2018 vystavený Pražskou správou sociálního zabezpečení a rozvaha a výkaz zisku a ztráty (mimořádná účetní závěrka) žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné za období od 1. 5. 2018 do 2. 11. 2018.

14. V době podání žádosti žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území jako manžel své manželky, které měla na území České republiky povolen trvalý pobyt.
15. Dne 28. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně výzvu k odstranění vad žádosti č. j. OAM-32847-9/DP-2018, která byla žalobci doručena do vlastních rukou (osobním převzetím) dne 1. 2. 2019. Touto výzvou správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby ve lhůtě do 90 dnů od doručení této výzvy odstranil vadu podané žádosti spočívající v nepředložení dokladů prokazujících, že výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení (žalobce a jeho manželky) odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy že úhrnný příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Ve výzvě byl žalobce poučen, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem o pobytu cizinců přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu žadatele nebo člena jeho rodiny. Nejčastějším dokladem prokazujícím úhrnný měsíční příjem může být, jde-li o cizince, který má příjmy z podnikání, zejména originál, či ověřená kopie platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2018). Dále správní orgán I. stupně ve výzvě č. j. OAM-32847-9/DP-2018 také uvedl, že žalobcem doložené doklady (mimořádná účetní závěrka a přehled předpisů a plateb na důchodové pojištění v roce 2018) nelze akceptovat jako doklady o jeho úhrnném měsíčním příjmu a vyzval žalobce k doložení aktuálního potvrzení o čistém měsíčním příjmu za poslední kalendářní čtvrtletí jeho manželky.
16. Dne 3. 4. 2019 žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně potvrzení o čistém měsíčním příjmu manželky za měsíce leden až březen 2019 vystavené jejím zaměstnavatelem, přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018, které žalobce podal dne 19. 3. 2019 u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 5 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 29. 3. 2019 vystavené Pražskou správou sociálního zabezpečení.
17. Výzvou ze dne 12. 7. 2019, č. j. OAM-32847-11/DP-2018 doručenou žalobci dne 16. 7. 2019 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a vyzval jej k seznámení se těmito podklady ve lhůtě do 7 dnů od doručení této výzvy. Žalobce možnosti seznámit se s poklady rozhodnutí využil dne 18. 7. 2019.
18. Dne 1. 8. 2019 žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil mimo jiné potvrzení o čistém měsíčním příjmu manželky za měsíce květen až červenec 2019 vystavené jejím zaměstnavatelem, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 7. 2019 a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 22. 7. 2019 vystavené Pražskou správou sociálního zabezpečení.

19. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl, neboť zjistil, že žalobcem prokázaný čistý úhrnný příjem rodiny po sloučení neodpovídá minimální výši stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že minimální čistý úhrnný příjem rodiny (žalobce a jeho manželky) podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců musí činit nejméně 17 414 Kč. Z žalobcem předloženého potvrzení o čistém měsíčním příjmu manželky za měsíce květen až červenec 2019 správní orgán I. stupně zjistil, že její měsíční čistý příjem činí 13 783 Kč, a tudíž nedosahuje požadované minimální výše čistého úhrnného měsíčního příjmu rodiny ve výši 17 414 Kč. K dalším dokladům předloženým žalobcem v průběhu řízení správní orgán I. stupně při posuzování čistého úhrnného příjmu rodiny nepřihlížel.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž obdobně jako v podané žalobě namítal, že správnímu orgánu I. stupně doložil k podané žádosti veškeré požadované náležitosti. Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že je držitelem živnostenského oprávnění teprve od května roku 2018, snažil se doložit své příjmy nejprve prostřednictvím účetní závěrky a následně i prostřednictvím daňového přiznání a dokladů od Pražské správy sociálního zabezpečení, neboť je logické, že vzhledem k době zahájení živnostenské činnosti nemohl jiné doklady o svém příjmu, a to konkrétně platební výměr správnímu orgánu I. stupně předložit. Žalobce dále uvedl, že nebyl správním orgánem I. stupně upozorněn na skutečnost, že jako osoba samostatně výdělečně činná musí své příjmy prokazovat pouze platebním výměrem. Jelikož jsou příjmy žalobce a jeho manželky ve skutečnosti vyšší než minimální výše úhrnného měsíčního příjmu stanovená podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a rodina tak disponuje dostatečným příjmem, měl by být tudíž žalobci další pobyt na území za účelem sloučení rodiny povolen. V závěru svého odvolání žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí bude mít neblahý dopad do jeho rodinného života, neboť manželka má na území České republiky povolen trvalý pobyt a on sám zde celkem úspěšně podniká. Přílohou odvolání žalobce byly mimo jiné potvrzení o čistém měsíčním příjmu manželky za měsíce srpen až říjen 2019 vystavené jejím zaměstnavatelem a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 ze dne 11. 7. 2019, č. j. 6064292/19/2005-51521-110156, jímž Finanční úřad pro hlavní město Prahu žalobci vyměřil daň z příjmu ve výši 0 Kč ze základu daně ve výši 149 394 Kč.
21. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Žaloba je důvodná.
24. Řízení o žalobcově žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za sloučení rodiny bylo zahájeno jejím podáním ke správnímu orgánu I. stupně dne 6. 11. 2018, tedy za účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 176/2019 Sb., jímž byl zákon o pobytu cizinců následně novelizován, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Rovněž z dalších novelizací zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by měla být v posuzovaném případě aplikována jiná relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců než ta, která byla účinná v době zahájení řízení. Na případ žalobce se tudíž podle výše uvedeného přechodného ustanovení zákona č. 176/2019 Sb. vztahovala právní úprava účinná ke dni podání žádosti. Toto znění zákona o pobytu cizinců proto soud také na projednávanou věc aplikoval.
25. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
26. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
27. Podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d).
28. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince, podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

29. Na základě obsahu správního spisu, podané žaloby a vyjádření žalované považuje soud mezi žalobcem a žalovanou za nesporné následující skutečnosti.
30. Žalobce podal dne 6. 11. 2018 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, na jehož základě v době podání žádosti žalobce na území České republiky pobýval jako manžel své manželky, které měla na území České republiky povolen trvalý pobyt. Minimální výše úhrnného příjmu rodiny (žalobce a jeho manželky) podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jejíž prokázání bylo podle § 44a odst. 4 ve spojení § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců nutnou podmínkou, aby mohla být platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena, činila 17 414 Kč. Žalobce v době od podání žádosti (6. 11. 2018) do dne vydání napadeného rozhodnutí (24. 1. 2020) na území České republiky podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná. Podnikatelskou činnost žalobce zahájil dne 1. 5. 2018. Žalobce prokázal výši měsíčního příjmu své manželky (13 783 Kč), ten však nedosahoval výše čistého příjmu rodiny (17 414 Kč), kterou měl žalobce prokázat. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce za účelem prokázání svého měsíčního příjmu předložil správnímu orgánu I. stupně opakovaně přehled předpisů a plateb na důchodové pojištění a jeho vyúčtování za rok 2018, rozvahu a výkaz zisku a ztráty za období od 1. 5. 2018 do 2. 11. 2018 a přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018. Žádný z těchto dokladů předložených žalobcem správní orgány nepovažovaly za dostatečný důkaz pro prokázání výše měsíčního příjmu žalobce. Po skončení řízení před správním orgánem I. stupně žalobce za účelem prokázání svého měsíčního příjmu předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018. K tomuto důkazu žalovaná v řízení nepřihlížela. Neprokázaní výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny bylo jediným důvodem, pro nějž byla žalobcova žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta.
31. Žalobce své žalobní námitky formuloval převážně v obecné rovině, soud proto připomíná, že platí, že míra obecnosti žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) určuje míru obecnosti v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

32. Soud v této souvislosti konstatuje, že se jako žalobním bodem nezabýval žalobcem uplatněnou námitkou, že napadeným rozhodnutím byl porušen § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce v podané žalobě pouze uvedl citaci těchto ustanovení správního řádu, aniž by uplatnil v souvislosti s nimi jakoukoliv konkrétní argumentaci, z níž by bylo zřejmé, na základě jakých skutkových či právních důvodů se domnívá, že žalovaná tato ustanovení porušila. Žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv žalobce, však nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Zcela obecnou a nekonkretizovanou námitkou vytykající žalované bez dalšího upřesnění pouze porušení žalobcem citovaných ustanovení správního řádu, tudíž nelze označit za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a soud se jí proto nemohl na rozdíl od zbývajících žalobních námitek ani v obecné rovině věcně zabývat.
33. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že doklady, které správnímu orgánu I. stupně předložil, byly způsobilé prokázat výši měsíčního příjmu žalobce.
34. Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo o prodloužení platnosti takového povolení předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Zákon o pobytu cizinců však v tomto ani v žádném jiném svém ustanovení neudává taxativní výčet dokladů, které je možno k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 48 A 24/2017 - 42, bod 25 a Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 16/2020 - 43, bod 40). To ostatně nezpochybnil ani správní orgán I. stupně, když ve výzvě č. j. OAM-32847-9/DP-2018, již žalobce vyzval k předložení dokladů prokazujících, že výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení bude splňovat podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, sám uvedl, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem o pobytu cizinců přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu žadatele nebo člena jeho rodiny a žalobce prostřednictvím této výzvy vyzval k doložení platebního výměru na daň z příjmu za rok 2018 nebo dokladu „alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost.“
35. Účelem a smyslem § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit situacím, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt (resp. celá jeho rodina) nebyl zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání sociálních dávek (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63).
36. Žalobce předložil správním orgánům pro prokázání výše svého měsíčního příjmu přehled předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění ke dni 5. 11. 2018, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 29. 3. 2019, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 22. 7. 2019, rozvahu a výkaz zisku a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ztráty (mimořádnou účetní závěrku) za období od 1. 5. 2018 do 2. 11. 2018, přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018, které žalobce podal dne 19. 3. 2019, a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 ze dne 11. 7. 2019.

37. Z přehledu předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění ke dni 5. 11. 2018 vyplývá, že žalobci byly na období květen až prosinec 2018 předepsány platby záloh na důchodové pojištění ve výši 2 189 Kč měsíčně, že žalobce tyto zálohy za měsíce květen až říjen 2018 uhradil a celkem na nich uhradil částku 13 145 Kč. Z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 29. 3. 2019 opět vyplývá výše plateb záloh na důchodové pojištění, které byly žalobci předepsány na období květen až prosinec 2018, dále že žalobce tyto zálohy za měsíce květen až listopad 2018 uhradil a celkem na nich uhradil částku 15 334 Kč, že zálohy ve stejné výši byly žalobci předepsány na měsíce leden až březen 2019, že žalobce tyto zálohy uhradil a celkem na nich uhradil částku 6 567 Kč, že zálohy na měsíce duben až prosinec 2019 byly žalobci předepsány ve výši 2 727 Kč, že žalobce podal přehled o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 2018 dne 26. 3. 2019 a že na základě tohoto přehledu bylo žalobci vyměřeno pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ve výši 21 812 Kč a po odečtení zaplacených záloh tak vznikla žalobci povinnost doplatit na důchodové pojištění za rok 2018 částku ve výši 6 460 Kč. Z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 22. 7. 2019 vyplývají stejné informace jako z vyúčtování ze dne 29. 3. 2019 a kromě těchto informací z vyúčtování ze dne 22. 7. 2019 pouze vyplývá, že žalobce uhradil zálohu na důchodové pojištění za měsíc duben 2019 a část zálohy za měsíc květen a celkem tak na zálohách uhradil částku 11 015 Kč a že doplatil stanovenou částku na důchodové pojištění za rok 2018.
38. Z přehledů předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění zaplacené žalobcem za rok 2018 tak vyplývá, jaká byla výše plateb záloh na důchodové pojištění, které byly žalobci na rok 2018 a 2019 předepsány, kolik žalobce na těchto zálohách zaplatil, kdy žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná podal příslušné správě sociálního zabezpečení přehled o svých příjmech a výdajích za rok 2018, v jaké výši mu na základě tohoto přehledu bylo vyměřeno pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a zda žalobce toto pojistné uhradil. Tyto doklady tedy neobsahují žádný údaj o příjmech žalobce a neobsahují ani žádné údaje (například o výši tržeb a souvisejících nákladů žalobce z jeho podnikatelské činnosti), z nichž by bylo možno alespoň orientačně výši žalobcových příjmů jednoduše dovodit. Podle názoru soudu tudíž tyto doklady nelze považovat za doklady, jimiž by žalobce mohl prokázat výši svého měsíčního příjmu, a správní orgány tudíž nepochybily, pokud při zjišťování žalobcova příjmu z těchto dokladů nevycházely.
39. Podle výkazu zisku a ztráty za období od 1. 5. 2018 do 2. 11. 2018, který jako součást mimořádné účetní závěrky zachycoval výsledky žalobcova podnikání za dobu od jeho zahájení do dne, který jen o tři dny předcházel podání žalobcovy žádosti, činily za uvedené období žalobcovy tržby 183 369 Kč, náklady 13 116 Kč a žalobce dosáhl výsledku hospodaření ve výši 170 253 Kč. Z rozvahy ke dni 2. 11. 2018, která byla další součástí mimořádné účetní závěrky předložené žalobcem, vyplývá, že výše žalobce k tomuto dni dosáhl výsledku hospodaření ve výši 169 253 Kč. Je tedy zřejmé, že výše žalobcových příjmů je z těchto dokladů zjistitelná.
40. Jak již soud uvedl výše v bodě 34 odůvodnění tohoto rozsudku, zákon o pobytu cizinců nestanovuje taxativní výčet dokladů, které je možno k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. To však samozřejmě neznamená, že správní orgány jsou povinny jakýkoliv Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

doklad předložený žadatelem v řízení akceptovat jako doklad prokazující výši jeho měsíčního úhrnného příjmu. Správní orgány naopak mají prostor pro úvahu, jaké doklady budou považovat za věrohodně prokazující zákonem stanovené podmínky a případně žadatele vyzvat k doplnění předložených dokladů (srov. opět rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 16/2020 - 43, bod 40).

41. Pokud tedy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že mimořádná účetní závěrka, kterou žalobce předložil jako přílohu podané žádosti, není dostatečně věrohodným podkladem, který by sám o sobě, resp. společně s přehledem předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění na rok 2018, jenž žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně společně s mimořádnou účetní závěrkou, a vyzval žalobce výzvou č. j. OAM-32847-9/DP-2018 k předložení dalších podkladů za účelem prokázání jeho příjmů, postupoval podle názoru soudu zcela v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou volného hodnocení důkazů (§ 3 a § 50 odst. 4 správního řádu), jimž je povinen se při své činnosti řídit a takovému postupu nelze nic vytknout.
42. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí (str. 3) také odůvodnil, proč ze žalobcem předložené mimořádné účetní závěrky při zjišťování žalobcova příjmu nevycházel. Podle názoru správního orgánu I. stupně nebylo možno z tohoto podkladu ani ve spojení s přehledy předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění zaplacené žalobcem za rok 2018, které žalobce v řízení také předložil, zjistit náklady, které žalobce na dosažení a udržení svých příjmů vynaložil, a stanovit tak výši čistého měsíčního příjmu žalobce. Soud se tímto názorem ztotožňuje. Z mimořádné účetní závěrky vyplývá, že žalobce ke dni 2. 11. 2018 dosáhl tržeb ve výši 183 369 Kč, na jejichž dosažení vynaložil náklady ve výši 13 116 Kč. Přitom však již jen z přehledu předpisů a plateb žalobce na důchodové pojištění ke dni 5. 11. 2018 vyplývá, že žalobce k tomuto dni pouze na zálohách na důchodové pojištění uhradil částku 13 145 Kč. Z porovnání těchto údajů tak vyplývá, že fakticky veškeré žalobcovy náklady na dosažení a udržení jeho příjmů by byly představovány pouze platbami na důchodové pojištění a jiné náklady by žalobce v souvislosti s výkonem své podnikatelské činnosti nebyl nucen vynakládat. Takový závěr je nepochybně zcela absurdní, neboť při výkonu každé podnikatelské činnosti je nezbytné vynakládat mimo zákonem stanovených povinných odvodů a plateb i další náklady, které jsou s výkonem podnikatelské činnosti přímo spojeny. (V případě žalobce, který vykonával podnikatelskou činnost v oblasti osobní dopravy osob, se jedná např. o náklady na pohonné hmoty, pojištění, údržbu, nájem či leasing vozidla apod.) Správní orgány proto nepochybily, pokud při zjišťování žalobcova příjmu nevycházely ani ze žalobcem předložené mimořádné účetní závěrky.
43. Z přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018, které žalobce podal u příslušného finančního úřadu dne 19. 3. 2019 a které v reakci na výzvu č. j. OAM-32847-9/DP-2018 předložil správnímu orgánu I. stupně dne 3. 4. 2019, vyplývá, že žalobce dosáhl za rok 2018 příjmů ze samostatné činnosti ve výši 243 183 Kč, žalobcovy výdaje související s příjmy činily 93 789 Kč, rozdíl mezi žalobcovými příjmy a výdaji činil 149 394 Kč a vznikla mu povinnost zaplatit daň ve výši 0 Kč. Také z tohoto dokladu je výše žalobcových příjmů zjistitelná.
44. Správní orgán I. stupně daňové přiznání předložené žalobcem za dostatečný doklad pro prokázání výše žalobcových měsíčních příjmů nepovažoval a při zjišťování žalobcova příjmu z něj nevycházel, neboť jak uvedl na str. 3 prvostupňového rozhodnutí: „*Daňové přiznání nelze dle správního orgánu přijmout jako doklad, který by věrohodně prokazoval úhrnný měsíční příjem cizince, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Výsledek Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.*“

vyměřovacího řízení příslušný finanční úřad daňovému subjektu oznamuje počínaje 1. 1. 2011 platebním výměrem dle § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Daňový subjekt si může stejnopis platebního výměru u finančního úřadu vyžádat dle odstavce 3 tohoto ustanovení. Samotný vyplněný formulář přiznání k dani z příjmu fyzických osob tedy není způsobilým hodnověrně prokázat skutečný roční příjem účastníka řízení. Teprve po provedeném vyměřovacím řízení lze zjistit, jaký je daňový základ, jaká byla vyměřena daň a tedy najisto vypočíst výši ročního a následně měsíčního příjmu.“

45. Žalobce v této souvislosti v žalobě namítl, že z konstatování správního orgánu I. stupně, že počínaje dnem 1. 1. 2011 správce daně sděluje výsledek vyměřovacího řízení ve formě platebního výměru a v případě žalobce je tak za doklad o výši příjmu nutno považovat platební výměr na daň z příjmu fyzických osob, nelze dovodit, že žalobce přestal splňovat podmínku požadované výše příjmu podle zákona o pobytu cizinců. Ani soud se se závěrem správního orgánu I. stupně, že výši úhrnného měsíčního příjmu nemohl žalobce prokázat tím, že předložil správnímu orgánu I. stupně přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018, ale pouze následně vydaným platebním výměrem, neztotožňuje.
46. V rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29 totiž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že prokazoval-li žadatel o prodloužení dlouhodobého pobytu svůj příjem prostřednictvím daňového přiznání, tedy způsobem, který byl zákonem o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, byť na jiném místě v souvislosti s prokazováním příjmů aprobován (v případě žádosti u udělení trvalého pobytu podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nelze tento doklad, zcela ignorovat a bez dalšího jej vyloučit z dokazování. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 bylo přijatelné, aby žadatel o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu prokazoval svůj úhrnný měsíční příjem právě i prostřednictvím přiznání k dani z příjmů fyzických osob a nikoliv až prostřednictvím platebního výměru, který správce daně na základě podaného přiznání vydá.
47. To ovšem znamená, že správní orgány nemohly v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *a priori* vyloučit přiznání k dani z příjmů fyzických jako doklad neprokazující úhrnný měsíční příjem žadatele, aniž by se jím věcně zabývaly. Správní orgány se takovým dokladem naopak věcně zabývat musely, a ve svých rozhodnutích pak tudíž také musely odůvodnit, proč z předloženého daňového přiznání nevyplývá splnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Samozřejmě i v případě tohoto dokladu platí, že jej správní orgány nejsou povinny automaticky akceptovat jako doklad prokazující výši měsíčního úhrnného příjmu. Pokud by však měly o obsahu předloženého daňového přiznání jakékoliv pochybnosti, musely by je konkretizovat a odůvodnit z čeho plynou a následně žadatele podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu, vyzvat například právě k doložení platebního výměru a řízení přerušit do doby, než jej bude žadatel moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Proto však nemůže být akceptovatelné, aby se správní orgány v řízení odmítly obsahem předloženého daňové přiznání bez řádného odůvodnění zabývat a v důsledku toho žádost žadatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu jen z tohoto důvodu zamítly.
48. Správní orgán I. stupně však uvedeným způsobem nepostupoval a k žalobcem předloženému přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018 jako k dokladu, jímž žalobce mohl prokázat výši svého úhrnného měsíčního příjmu, v řízení o žalobcově žádosti vůbec nepřihlížel. Žalobcovu žádost o prodloužení povolení k trvalému pobytu přitom správní orgán I. stupně zamítl prvostupňovým rozhodnutím právě z tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvodu, že dospěl k závěru, že žalobce neprokázal dostatečnou výši úhrnného měsíčního příjmu. Správní orgán I. stupně tak učinil závěr o tom, že žalobce neprokázal, že disponuje spolu se svou manželkou takovým měsíčním příjmem, aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území, aniž by v tomto ohledu fakticky zjišťoval a hodnotil skutkový stav. Závěr správního orgánu I. stupně tak v rozporu s § 3 správního řádu není založen na skutečně zjištěném stavu věci. Jelikož žalovaná tuto vadu v řízení o odvolání neodstranila a prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdila, je z tohoto důvodu vadné rovněž napadené rozhodnutí.

49. Soud pro úplnost dodává, že podle jeho názoru byl rovněž nesprávný požadavek správního orgánu I. stupně, který ve výzvě č. j. OAM-32847-9/DP-2018 žalobce vyzval, aby předložil správnímu orgánu I. stupně takové doklady, z nichž bude patrná nejen výše žalobcova příjmu, ale také jeho stálost a pravidelnost. Podmínku pravidelnosti příjmů totiž musí splňovat pouze žadatel o udělení povolení k trvalému pobytu na území (§ 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nikoliv žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle zákona o pobytu cizinců (§ 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud přitom již rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41, body 10 až 13 vyložil, že v tomto případě analogická aplikace § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který explicitně o pravidelnosti příjmů hovoří ve vztahu k žádosti o povolení k trvalému pobytu, v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nepřichází v úvahu.
50. Co se týče platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, žalovaná, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (str. 5), k tomuto dokladu nepřihlédla s ohledem na koncentrační zásadu vyplývající z § 82 odst. 4 správního řádu, neboť jej žalobce předložil až v průběhu řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Mezi žalobcem a žalovanou fakticky není sporu o tom, že právě platební výměr by byl způsobilým důkazem, jímž by žalobce mohl prokázat výši svého měsíčního příjmu. Mezi žalobcem a žalovanou rovněž není sporu o tom, že žalobce platební výměr předložil až v průběhu odvolacího řízení.
51. Žalobce v podané žalobě neuplatnil žádnou námitku, že by postup žalované, která aplikovala v žalobcově případě pravidlo o koncentraci řízení obsažené v § 82 odst. 4 správního řádu, v důsledku čehož k žalobcem předloženému platebnímu výměru nepřihlížela, znamenal vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož soud v tomto postupu žalované neshledal žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti, může ve vztahu k platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, který žalobce předložil žalované až v průběhu odvolacího řízení, pouze konstatovat, že žalovaná se tím, že se v odvolacím řízení tímto důkazem jako opožděně uplatněným nezabývala, žádného porušení ustanovení právních předpisů, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nedopustila.
52. Žalobce dále namítal, že nesouhlasí se závěry žalované ohledně dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce z těchto závěrů vyplývá, že zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nemůže mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, protože takový dopad by mohl mít pouze dlouhodobý zákaz pobytu žalobce na území.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

53. Podle názoru soudu takové závěry z napadeného rozhodnutí nevyplývají. Žalovaná se dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývala na str. 6 tohoto rozhodnutí, kde uvedla: „*Nad rámec Komise připouští, že napadené rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života účastníka řízení, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Komise v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že „zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“ Komise dále uvádí, že neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedochází k porušení Listiny základních práv a svobod ani Úmluvy o právech dítěte nebo Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastníkovi řízení není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. V této souvislosti Komise uvádí, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která deklaruje právo na respektování rodinného života, současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Komise dále poukazuje na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud ČR v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004: „Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“ Pro úplnost Komise konstatuje, že respektuje soukromý a rodinný život účastníka řízení, avšak podle jejího názoru si musí pobyt zajistit prostřednictvím jiných pobytových institutů.“*
54. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná nezpochybnila, že napadené rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná však tento dopad neshledala nepřiměřeným, neboť žalobci nebylo v důsledku napadeného rozhodnutí znemožněno pobývat na území České republiky, ale v důsledku napadeného rozhodnutí vznikla žalobci pouze povinnost, pokud bude chtít na území dále pobývat, získat za tímto účelem jiné pobytové oprávnění.
55. Tato žalobní námitka není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Soud shledal částečně důvodnou žalobcovu námitku týkající se posouzení dokladů, které žalobce v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložil k prokázání výše svého měsíčního příjmu, když tyto doklady správní orgán vyhodnotil jako nezpůsobilé danou skutečnost prokázat. Žalobce jakožto osoba samostatně výdělečně činná v řízení před správním orgánem I. stupně předložil pro prokázání výše svého měsíčního příjmu mimo jiné přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018. Správní orgány však k tomuto dokladu nepřihlédly, neboť podle jejich názoru žalobce nemohl výši svého příjmu tímto způsobem prokazovat, jelikož výši příjmu lze prokázat až prostřednictvím platebního výměru, který správce daně na základě podaného daňového přiznání vydá. Tento závěr správních orgánů je však v rozporu se závěry vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29, z něhož vyplývá, že podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době řízení o žalobcově žádosti, bylo přijatelné, aby žadatel o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu prokazoval Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

svůj úhrnný měsíční příjem právě i prostřednictvím přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Správní orgány však k žalobcem předloženému přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2018 jako k dokladu, jímž by žalobce mohl prokázat výši svého příjmu, v řízení o žalobcově žádosti vůbec nepřihlížely. Žalobcovu žádost o prodloužení povolení k trvalému pobytu přitom zamítly právě z důvodu, že dospěly k závěru, že žalobce nedoložil dostatečnou výši úhrnného měsíčního příjmu. Správní orgány tak učinily tento závěr, aniž by fakticky zjišťovaly a hodnotily skutkový stav a jejich postup v rozporu s § 3 správního řádu tak není založen na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

57. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy příprava a převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100\text{ Kč} = 6\,200\text{ Kč}$), náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300\text{ Kč} = 600\text{ Kč}$), odměna advokáta tak celkem činí 6 800 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 9 800 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, jež byl součástí podané žaloby. Návrh na přiznání odkladného účinku byl usnesením městského soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 10 A 28/2020 - 17 zamítnut a soudní poplatek za tento návrh tak nelze považovat za důvodně vynaložený náklad řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, bod 53).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. října 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.